

Νά κι' ἀπ' ἔδω κι' ἄλλου
 φάσαις τουρλού τουρλού
 πάσης φιλολογίας καὶ πάσης ἐπιστήμης,
 ὅμως παῖν κτυπᾷ
 κι' ὁ κόσμος σιωπᾷ
 μὲ τρικαντό καὶ ξίφος προβαίνει κι' ὁ Ζαήμεν.

Εὐὼν εὐοὶ κραυγᾶν ἄνδρες Θεμιστοπόλοι
 κι' ἱκεῖνος ἀπαστράπτων μὲ σχήματα λαλεῖ,
 καὶ μὲ τῆς παντομίμης καταλαβαίνων ὄλοι
 πῶς, τῆς Ἀκαδημίας τὴν ἐναρξίν ὄλοι.

Βλέπω καὶ τοὺς ἀρίστους
 καὶ πάντας τοὺς ἐν τίλει
 κομφοὺς, χρυσοστολιστοὺς,
 νὰ στάζουν λίμνες μέλι.

Μάρμαρα, χρυσομάρμαρα καὶ μαριμαροκλώνας,
 δεχθῆτε τοὺς βατράχους μας καὶ τῆς νεροχλώνας,
 καὶ δέομαι τοῦ Φασουλῆ,
 ποὺ λάμπει πάντοτ' ἐν στυλῇ,
 ποὺ πρῶτον πρῶτον μ' ἔφερε στὸν μέγαν πύλον εὐλαί,
 ὅπως συστήσῃ 'στους σοφοὺς κι' ἐμένα τὸν ἀπαικόν,
 καὶ πλησιάζουν κι' εἰς ἐμὲ
 τὸν λόγιον σουρτουκλαμέ,
 κι' ὁ Φασουλῆς σὺν Ἀθηᾶν τὰς χεῖρας νὰ κροτῇ,
 κι' ἐγὼ νὰ γίνω Μπρουνετιέρ κι' αὐτοὺς Πιέρ Λοτί.

(Ἐνῷ κι' οἱ θεοὶ περιπατοῦν
 καὶ κορδαμένοι σὺν τοῦν
 κόσμος ποικίλος καὶ πολερ μαζεύεται γὰρ γὰρ,
 καὶ πᾶγκαλος ἀνοίγεται τῶν φῶτων ἡ παλιότερα,
 κι' εἰς καθ' ἑρχόμενον σοφόν ὁ Φασουλῆς φωνάζει:
 ἐμτάμα μου ξυνοῦδοι καὶ γαδορομανιότρα.)

Φ. — Προσέρχοντα καὶ λέτεται
 τῆς πάλα γὰρ τῆς ἱεραῆς
 κι' Ἀττιμισται κι' Ἀνατίστικος
 γεγαυμένοι ὑπο γαρῆς,
 κι' ἄλλοι μὲ μούτ' ἀγᾶντα γάνουν τὰ τσερέλα μας
 κι' εἶναι μεγάλ' ἡ τρέλλα μας.

Τῆς ἀθανάτου μουσικῆς ἀκούομεν τῆς ἀριεῖας
 πᾶν ξενικὸν κι' ἄλλογλωσσον μωντζώσομεν κωθόνιον,
 ὕμνοι δ' ἀναξίφορμιγγες, γοργοὶ καὶ μελιζάρους
 εἰς ὕμνον ἄς συνενωθῶν πολυράτων κι' αἰόνιον.

Μωντζώσομεν, μωντζώσομεν τὸ πᾶν ἐν σιωπῇ,
 ἔξοτι τὸν Ἀθανάτον αὐτὸν περὶ κινεῖται
 κι' ὡς ὄτου, Περικλῆτο μόν, νὰ σθεῖται κι' οἱ λοιποὶ
 ἄς τρώμε κρῖα κάστανα καὶ κάστανα ποὺ καίγει.

Εἰπέ μου, φίλε Μπρουνετιέρ, ἡ εἶσα πῶς σοὺ φαίνεται ;
 σοφία περὶ εἰς ἴσθον πολὺπολον ὀφθαίεται ;
 Ἄκου μακρόθεν πῶς βροντᾷ...

Πατρί μου τί θὰ εἶναι ;
 πῶς σοὺ παρῶν τρικαντόν
 καὶ ξίφος τῆς εἰρήνης
 ποὺ εἰς τὸν ἄνθρωπον
 εἰς τὸν ἄνθρωπον
 εἰς τὸν ἄνθρωπον

Ποῖα ρημάτια μεγάλα,
 ποῖος βόμβος περισοῦς,

ἄριστον μὲν ὕδωρ μάλα,
 πῦρ δ' αἰθέριον χρυσός,
 πλὴν ἂν θάλλῃ, Περικλῆτο, μετὰ σοῦ κι' ἐγὼ νὰ ψάλλω
 τίμους σαπῆς σοφίας, σὸν κι' αὐτὸ δὲν ἔθθηρᾷ ἄλλο.

Ἡ γλαυκῶπις μετιῶ
 σὸν κωρῖα ντυσθένε,
 βράσει τὸν Ἑρῶν,
 βράσει τὸν Μελχίωρ Βογκῆ.

Ἄθνα μὲ τὸ κοντάρι,
 τὴν ἀσπίδα καὶ τὸν κώτο,
 κάθε πέποιτο ποὺ ποζάρει
 νὰ τοῦ ἄσπ' ἡ μούλα κλώσσα.

Πόλας ἀρῶμα κι' ἔρριτο
 πᾶν περὶ τριμα πρῶδον,
 πάμε μίσα, Περικλῆτο,
 καὶ βαρὸς σημαίνει κώδων.

Ἐἶπαν κι' ἐμῆραν πηδηκᾶ
 μὲ τόσα τᾶχα διαλεκτᾶ,
 καὶ γάπονται ἰθαύμαζαν τοὺς μαριμαρῶν πλούτους,
 κι' ὁ Μουσηγεῆς δειγνῶντα κι' αὐτοὺς ὅτ' ἴθνη
 τὸν Φασουλῆ, τὸν Περικλῆ, καὶ μερικῶς τοιούτους,
 σκόβει 'στ' αὐτὴ τῆς τὸ δεξὶ καὶ λέει σγανά :

Ἄδεις τοὺς Ἀθανάτους
 ἀθανάτου κράτους
 κόττα μούτ' ἀθανάτου
 γὰρ κατρουλοκάντα».

Ἀναγγελλοὶ μὲ καρδῶν
 ἀγγελίαν δοξαριῶν

Συνάδελφοί μας προσφιλεῖς, ὁ Ἄδωνις ὁ Κύριος
 κι' ὁ Δέσιος ὁ Σπυρίδης
 μὲ πνεύματος καὶ μὲ ψυχῆς, ἀμύχανα ἐκπορῶν
 ἀνέλαβον εὐέλπιδες τὴν θαλάσσαν ἑστίαν.

Ὅ ἐὰ Ἄρωρῶς ἔξ ἄλλης τῆς τοῦ εἰχεται ψυχῆς
 βλον μακρόν κι' εὐδαίμονα μ' ἀπνεύματος ἰσότητος,
 ἄξιους τῶν ἐκτελεσθῶν
 καὶ βροντῶν τοῦδορηγῆς,
 τὰ πάντα τίλος γὰρ σοῦ,
 καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ.

**Καὶ καυχήσεις ποικίλας
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἐγχετοὶ Ἀρχαίολογος, πρὶ τὰ γράμματά μου, ἔχει
 ὁ Ρουσσώπουλος τοῦσιναι, ἡ ἐπιστολὴν σπουδῆ
 ἱερῆται σ' ἐν τούτοις εὐραβήσινα καὶ κρῖται
 μίαν λέξιν τοῦ Πυλάρου, ἴθνη ἱερῆται σ' ἐν τούτοις

Ἐσπερῆς ἀγαπῶν, τοῦ Πυλάρου ἡ ἀγαπῶν
 ἴθνη καὶ σὺ μίγεται σ' ἐν τούτοις ἀγαπῶν
 φίλων πραγματικῶν τῶν κατὰ τὸν ἄνθρωπον
 ἀγαπῶν κι' ἐν εἰρήνῃ,
 καὶ χρονογράφος εἰς αὐτὴν προσέτι ὄφθαρος
 ὁ ποιητὴς Σπυρίδης, ὄσ' ἐν τούτοις

Εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Σπυρίδου, πρὶ τὰ γράμματά μου,
 καὶ σὺ κῆρον τοῦ Σπυρίδου ἡ ἀγαπῶν
 αὐτοῦσιναι πλοῦται δεικνῶντα, σὺ ἀγαπῶν
 σκανδαλίζοντ' ἀνέριτους καὶ φατῆρας τρεμετοῦ.